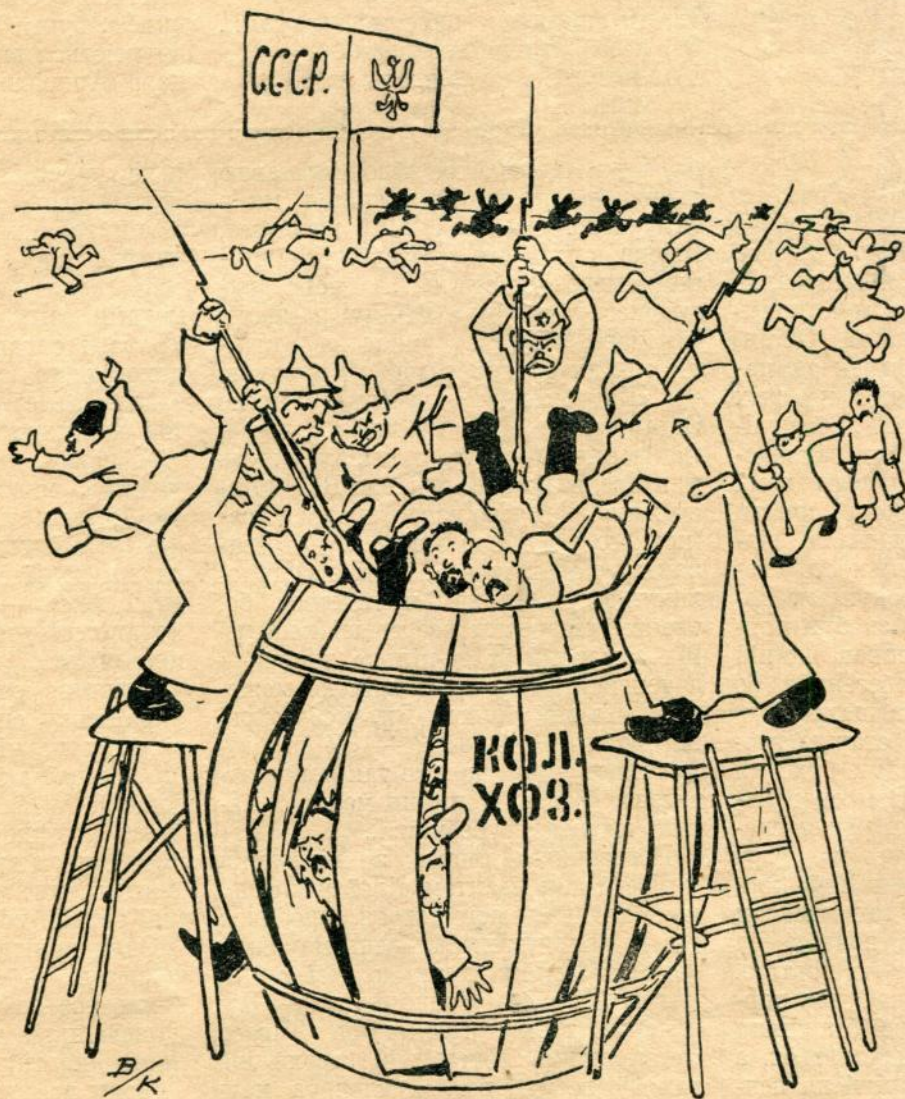

Ретях

ЖУРНАЛ САТИРИ ТА ГУМОРУ

Чарівні мрії всеблаженного Угодника Польського Андрія.

Не в Києві (хоч на Подолі)
Й не на гетьманському престолі,
А в «наймогутнішій» державі —
Себто — у Польщі, в Варшаві.
В коритарі «державнім»,
Перед Шільсудського покоем
Сидить всевідучий Андрій,
І наче діжка огірками
Набитий струхом чарівливих мрій.
Хоча хребет од густих поклонів
Болить йому, як ще ніколи.
Та він все тішиться одним:
«Своїм обов'язком святим».
Що не за себе, за Вкраїну
Він гне свою шляхотну спицу.
Тимчасом ніби то з гори
Вовками злякана отара
Плигають мрії чарівні
Та мекеккають без тямі:
«Настане час, і шляхта Україну
В кайдани в'єзе й оповіє
Йй пию польським мотузком.
А всю мужичу — песячу кров.
Як воду виточе в Дніпро...
Мені поверне все добро:
Мої маєтки, втрати, збитки.
Що ті прокляті недоїдки

Московського царя
Забрали в мене дарма — «зря!».
Життям нечесаних дядьків
Заплатить гьму своїх боргів.
Але за цю мізерну ціну
Розгаласує на весь світ,
Що стала «Вільна Україна»
І «суверенно» може жити.
Ясновельможним мене зробить.
Візьму я в руку булаву.
Козацтво «лейстрове» хоробре,
Що з «громадян» я наберу,
Мені служитиме стовірно...
І власть і слава ці безмірні
Окулять всю мою нужду,
Яку тепер я тут терплю...
(Бо що ті, справді, польські злоті?
Одна нудьга, одні клопоти...
Колись я сам це проживав —
Тепер на цілу зграю клятих
Писак невмитих, дипломатів...
Не гроші... Шлуноківий катар!).
Вже десять років скоро часу.
Як я в оцім коритарі
Гнучи хребет аж до землі
Все витинаю реверанс,
Перед найменчим паном-ляхом...
За що? — За Україну йду
Таким тяжким, тернистим шляхом!..
О... я собі її знайду!
І це вже буде Україна!..

З усеї — рівно половину
Польща за «злоті» забере,
Що їх ми тутечки гайнуєм.
«Беззуби» пишемо, політикуєм...
Та генералам за «вкраїнство»
Сплачуєм «пеню»...
Хай другу з неї половину
Москві поляки «віддадуть».
Бо всю підбить не стане сили:
Коліївщину почнуть
Мужицькі голови злочинні...
Отож на польській половині
За вірну службу тим ляхам...
Магнат я, гетьман, моцний пан!
Так — гетьман я наказний,
Призначений Польщею!..
Якіж гонори це для мене
З моїм козацтвом «лейстровим»!!!
Волинь, Галичина — це дрібка краю.
Ми їх ще тутка проїмо,
«Продипльомуєм», прогуляєм...
А щеж лишиться по Дніпро,
На що вже здавна посягає
Польща Велика. Це добро
З моїх та польських рук не злине..
Оце для мене Україна!
(Великий угодник польський схоплюється й робить величний жест правцею, буцім то в ній булава. Йому вчуваються вигуки: «Слава! Гетьманові Андрієві слава!» — з Праги.

Тарас Бульба.

(Оповідання не-Гоголя).

Остан так і не знайшов. Чує мое серденько, що там на Україні залишився та під прибраним імям кому-ні перцю задає... Не такий Остап, щоб по еміграціях тинятися та каварняну політику тутечки на сміх добрим людям розводити... А й політиків тих українських тут закордопом порозводилося — дихати нема чим... Навіть мені старому пройти не дають, щоб не зачипити та, відвівши до кутка, в правильности своєї «орієнтації» не переконувати. Позавчора «міністер» якийсь був причепився, переконувати почав, що він найправніший уряд репрезентує, бо решта — то руйніники та шахраї будуть... — «Ви, каже, є старше громадянство, а тому за нами будете... За те ми від маршала Вам генеральську пенсію здобудемо, рангу генеральську дамо й командиром корпусу призначимо... Та деж той корпус? — питаю, а в грудях мені аж тріщить — якому б то воякові за шаблюку знова взятися не кортіло. — «Та», каже, «власно кажучи, корпусу того ще нема — всі старшини у Франції на працях знаходяться, а проте штаб уже є в Каліші на пенсіоні сидить». — Є, кажу, то ні... Коли вояків нема — то це вже не вій-

на, а до того щей це діло Варшавою смердить дуже... Розійшлися ми з тим «міністром» великими ворогами, й уже в їхньому «Беззубі» руйнінком і мене охрестили... А вчора другу високу особу зустрів... Мале, миршаве, а колись у нас на Україні он-якими справами закручував. — «Голубчику», кричить, «Тарасе Остаповичу... Вас то мені й треба. Ось маєте хрестина, за вашу участь у визвольній боротьбі ми Вам присудили». Чому не взяти хреста українського, взяв я та дякую... — «Два панять корон із вас, Тарасе Остаповичу, одержкати нам прийдеться, бо, знаєте, теперечки все гроші коштує. Ми замовили їх де-кілька тисяч — а тепер ніяк продати всіх не можемо... Та деж бачили Ви, щоб бойові нагороди купувалися? — «У нас, голубчику, у нас це вже так тепер введено, бо великі пляни маємо й багато грошей потребуєм»...

Поговорили, дивись, за півгодини я вже й командантом цілої армії, що на Балканах формується, зробився та й рангу генерал-фельдмаршала дістав... Колиж їхати до тієї армії, питаю я уцього «голубчика». — «Почекайте трохи, голубчику, Тарасе Остаповичу, відновідає, «трохи ще там не все готове... Позавчора наш барон туди поїхав, щоб вербунок розпочати». Плюнув я тай пішов, ось як

мене старого в дурні пошили... А на другий день бачу, якась товста пані з тим таки хрестом по вулиці шпацирує... Гай-гай, думаю, це козирбаба, коли таку високу відануку з мечами здобула. Питаю, кажуть: «Баба, і справді, козир буде, але «в походах та страженіях участі не брала»... Перестав я вже і хрестик той начіплювати...

А лають же один одного ті «політики», впрот жах бере — наколиб їх усіх переслухати та всьому, що вони базікають, повірити, то на еміграції ані одної порядної людини нема — самі «жулики»... Ось почав тут хтось український часопис чужою мовою видавати, щоб чужинцям очі відкрити на нашу українську справу... Добре пишуть, зі своїх не чіпають нікого, кажуть, що «Україна була, в та й буде»... чогож ще треба? Радіти тільки, що хтось розумний знайшовся... А дивись, що кажуть: — «на чій гроші? Чого хочуть?»... Такий бруд коло нісі справи розвели, що жах бере...

Один політик так той уже відверто казав: — «Наколи ми що робимо — це все добре. Наколи хтось не з нашої партії, то вже все зле буде, бо на те «партійна дисципліна!».

Чому ж, кажу, ви цій «дисципліні» по потилиці не дасте, гарненько проміж себе не побалакаєте та й по-

Царюжу, Подебрад, Шалсту, Ліону та інших провінцій Держави УНР. Він заплющивши очі стоїть так, аби як-найдовше задержати чарівцу ману, що точиться в його мозкові, подрагованому державними мріями... Нарешті не витримує — лупав очима й бачить... О, бодай не бачити... бодай осліпнути! В руці розписка на одержання чергової «порції» злотих для розподілу поміж міністрами, «армією» та «громадянством» держави УНР.

Одначе великому мужові спадає на думку блискавицею афоризм великого мудреця Кузьми Пруткова: «Коли ти бачиш на клітці слона напис — «Слон!» — не вір очам своїм!»

Валерій Ромен.

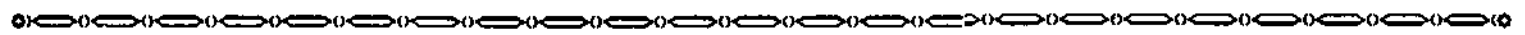
— о —

Жарти.

— Вуйку, де та холера, що тебе принесла?!

— Яка холера?!

— А от, як ти йшов, то мама казала до тата: — Вже холера несе вуйка!

станову не винесете: «досить, мовляв, уже тих дисциплін», Україну ритувати треба!» — «Що ви», каже політик, «якже це можна... А який же уряд там буде, а щож наші Голови робити будуть — усім одночасно ні головами, ні урядом бути неможливо, а інак нашої згоди немає. Наша соціалістично-демократична буде Україна, а коли ні — то хай зовсім її не буде»...

Нуж і світ настав, прости його Господи!

Все перевернулося. Замість зими — літо, замість літа — напевно зима буде, жінки чоловіками стати хочуть, і навпаки... Ось тутечки в часописах прочитав, що одна жінка три роки себе полковником називала, уніформу одягала, горілку тягла, на кінських змаганнях карк собі ламала та до того ще й оженилася...

А то й навпаки, один сотник кінноти в покоївку обернувся й усю жіночу працю виконував, бо «в чоловічій праці», як на суді виявилось, не кохався»...

Ет... За наших часів усе на своїм місці було, а тепер... Тепер жінки інжинерами поробилися, а чоловіки борці варять та дітей колишують.

Тепер злодії країною правлять та порядних громадян до криміналу садовляють, або й «до стінки» ставлять...

Не пізнати світу зовсім!

В пекарні.

Гість: Вчора я купив у вас бокхонець хліба та найшов у ньому отсе надкурене цигаро!

Челяд: А то добре! То-то майстер втішиться! Відучора сушить собі голову, де могло подітися те цигаро!

Спомин.

Вона: Чи памятавш, Петрусу, як ми сходилися бувало вечерами під оп-тою липою?

Він: Памятаю, памятаю! Тепер якийсь інший дурень стоїть там і вичікує... Буде потім жалувати!

Жінка: Якби я була знала, що ти такий ідіот, не віддалась би за тебе.

Муж: Аджеж ти легко могла пізнати, коли я виявив свій намір женитись із тобою...

— А... Добрий вечер, приятелю! Чи не маєш часом при собі долара?

— Не маю!

— А в дома?

— Дякую! Усі здорові! Добраніч!

В суді.

Суддя: І ти знов сюда попав? Чекай же, небоже! Тепер я навчу тебе красти...

Злодій: Йой, коби пан сендзя були такі ласкаві! А то я бідний, що тільки потягну, то зараз мене прилапають.

Він мало...

— Слухай! Що ти кажеш жінці, як приходиш до дому рано з цілонічної п'ятики і грання в карті?

— Я тільки кажу їй «Добрий день», а решту вона сама говорить...

Час — це гроші.

Начальний редактор Таймсу написав на дверях своєї канцелярії: Час є дорогий а тому прошу як найбільш обмежувати розмови».

Фейлетоніст, підглянувши це, написав визче: «Продам цілий вагон часу по безконкурентційних цінах. Зголошення ласкаво слати до адміністрації Таймсу».

— о —

Кругом світу.

III.

Як і слід було чекати, французький парламент дуже тепло і прихильно прийняв свій новий уряд Щотама й рішучо і многоголосно заявив, що він так шанує та любить «месье» Щотама, що не сміє більше як 24 години обтяжувати його державними турботами... Щотам зробив реверанс і пішов до найближчої каварні, а на його місце знову прийшов Тарде, що, як відомо, любов'ю парламенту не користується та від урядових справ позбавлений бути не може.

Тарде прийшов до парламенту, лунонув п'ястучком по столі й рішучо заявив, що потребує більшість, а коли цієї більшості не дістане, то й собі піде до каварні, а на Лондонську конференцію хай дідків син іде. Погроза вилинула, і Тарде дістав більшість у два голоси... На як довго усталена влада Тарде, передбачати годі, бо все залежить не так од політичних комбінацій, як од настроїв окремих послів до парламенту. Досить дістати нарі послів нежит або посваритися зі своїми жінками, щоб вони вони дістали опозиційні настрої та, замість підтримки Тарде, обома руками підсипали йому чорну кульочку... Ось одразу й міністерська криза.

Хіба ж це не величезна перевага республікансько-демократичного устрою над монархічним або диктаторським, де для кризи потрібна вже куля велика та ще з доброю вибуховою начинкою.

Одна лише незручність у цій демократичній системі щоденної зміни міністрів, саме — різні міністерські урядовці, від курерів аж до секретарів міністрів та шефів департаментів, ніяк не можуть приладнатися до смаку свого пана міністра. Сьогодні Тарде, що любить мати всі доклади з консервативною підливою, а завтра, диви — якийсь Еріо, що йому до шмиги лише революційні жарти: Тарде тобі понад усе ставить діло, а Еріо слово — й так без кінця. От і спробуй розібратися в їх смаках та потрап, як його сьогодні черговий доклад робити треба, коли не знаєш, хто ще його читатиме. І доводиться нещасливим міністерським урядовцям або на картах ворожити, якого то міністра завтра їм той парламент принесе, або на кожний випадок два доклади складати, щоб кожному де-що до смаку припало.

Добре, що це у Франції не багато кандидатів на міністра. А щоб робили, наприклад, українські урядовці при таких міністерським танці — впрост і уявити того не можна, бо

Фінансова сила Польщі.

Догошодарилися, пеня кров... Навіть і на десять золотих нема в банку грошей!

Що ж за ці гроші купити?! Але гроші, гроші давайте!..

на що-що, а на кандидатів у міністри Україна дуже врожайна.

Друга подія, що зворушила світ — революція в нас в Іспанії.

Нашим тореадором так сподобався добровільний уступ Прімо-де-Рівери, що вони бажують бачити вже й «добровільний одпочинок» самого короля... Чим скінчиться ця революція, передбачати ще годі — одно з двох: або король забере свої куфри й виїде з Іспанії, або Прімо-де-Рівера зі своїми куфрами повернеться до Мадриду й тим закінчить свій добровільний одпочинок і разом... еспанську революцію...

Поки що події розвивалися нормально — після бурхливих сходів під гаслом республіки наші тореадори з піснею: «Тореадор смілише в білі!» розішлись по каварнях і випили по шклянці бургунського за короля та інквізицію. А Прімо-де-Рівера тимчасом помер.

Більш бурхливий характер мала нова революція в Монте-Карлі. Революцію монтегасків викликали зовсім не якінебудь політичні вимоги населення, а... те, що принцеса Шарлота, єдина донька короля та його наслідниця, втекла від свого чоловіка та своїх підданців до Швейцарії з якимось доктором (кажуть, ніби то українцем-фільозофом)... У країні страшне обурення. Склалися дві партії — революційна, куди вступили всі чоловіки, і контр-революційна з усіх жінок. Революційна партія

скликала на площі загальні збори, винесла рішучу резолюцію й направилася була до замку скидати короля... Дорогою цієї революційній патові спинили всі збройні сили королівства — себто: один жандар, три поліцаї й десять жовнірів королівської гвардії. Почалася вже перестрілка... словами, а в королівському замку приправлено для зустрічі революціонерів пристрої до гашення вогню... Але на допомогу владі виступила жіноча контр-революційна партія, й, загрожуючи своїм чоловікам розводом, миттю розіграла революційний патовп...

Дуже подібно до цієї монтегаскої революції влаштувала «День безробітних» ексекютива III. більшовицької Інтернаціоналі. Але була й різниця. Жандарів та поліції було втричі більше, ніж демонстрантів, що розходилися навіть без втручання власних жінок, лише побачивши здалека постать поліцай... Ця революція дуже влучно, в гостро гумористичних тонах змальована в відомих сатиристично-комуністичних часописах «Руде право», «Форвертс» — тощо... Радимо нашим гумористам взяти собі ці часописи за зразок найліпшої новітньої гумористичної літератури.

На сході в ССРСР продовжуються лябораторні досвіди над «колективізацією»... Сталін по довгім обміркованні прийшов до переконання, що комуністичне господарство треба по-

чипати з... кухні. Бо ще Маркс казав — «людина є тим, що вона їсть!» Ленін при всій своїй геніяльності не звернув увагу на це велике речення, Сталін винайшов його, і з першого квітня всі кухні в ССРСР будуть соціалізовані. Обіди й вечері готуватимуть у спільних казанах — по одному на кожну соціалістичну республіку. Сталін виробив уже й розклад страв на цілий тиждень. Мусимо навести його — бо він тепер обов'язковий не лише для громадян ССРСР, що там обідають, але й тих, що на еміграції перебувають.

Понеділок: «Щі» соціалістичного «соревнованія» (Лінівві). Беф де Ленін (зі святятини).

Вівторок: Борщ УССРС (раніш «малоросейський»). Варяняча голова аля Сталін.

Середа: Капустяк колективізації (другого немає — бо день пісний).

Четвер: Супа індустріалізації (зі старих цвяхів — тощо). Біфштек аля Денеу (з мух).

П'ятниця — обіду немає — бо день комуц. посту.

Субота: «Вобла» вялена по жидівськи. Рагу з секретів ЦК.

Не передбачена неділя, але українські куркулі самовільно внесли поправку до сталінівського розкладу справ й на найблище свято вписали:

«Рубані котлети зі Сталіна та комуністів».

Лекоста.

Невдале прохання.

Люїс Гольдштайн, Нью-Йоркський торговельний заступник, дуже не любив свого прізвища та вирішив змінити його на інше. Подав він прохання про це до місцевого судді, якому й пояснив на письмі всі ті причини, що спонукають його до зміни прізвища. А таких було аж за-багато. — «В однім лише нашім кварталі», писав Л. Гольдштайн, «живе 46 Гольдштаїнів. Прізвище Гольдштайн вимовляється по англійському «Гольдстив». «Гольдштайн» — тяжко вимовляти і звучить це не по американському, прізвище не музичне, й нарешті — під тим прізвищем нема в Америці ніодного порядного громадянина»...

За де-кільки днів суддя надіслав Гольдштайнові відповідь. «По-перше», писав суддя, «прохач не довів, що прізвище Гольдштайн звучить не музично. Навпаки, воно цілком мелодійне. Неправда, що це прізвище не американське, — бо багато американців пишаються таким прізвищем і з них є чимало поважних громадян С. Ш. А. На підставі всього того суддя в зміні прізвища Гольдштайнові відмовляє».

Гольдштайн із розпукою перечитав усе це, глянув на підпис і зімлів — там виразно стояло:

«Люїс Гольдштайн. Суддя».

— о —

В „Краю“.*)

Спокійно, тихо все в краю

Немов у справжнім то раю.

І радикали, і ундовці.

Сепаратисти, угодовці

Жиють спокійні та здорові.

Вож... дякують «корові».

Репрезентант із опозиції

Штурмує маршальські позиції.

Радянофіл веде ту саму гру

І робить «ставку» на «ікру».

Револуційний він аж жах

На тих на консульських «блінах».

Ундовець той іде в бій сміло

На сторінках білих «Діла».

Атакує блок санації,

Нових шука орієнтацій,

Щоб їх мати «про запас».

Вож, бува, урветься бас, —

І подумайте..., о боги, —

Простягне корова ноги. —

О! Ундовець добрий критик:

І реальніший політик.

...Спокійно тихо все в краю

Немов у справжнім то раю...

І всі політики здорові.

Кареру роблять... на корові.

Л. Стрийський.

*) Галичина.

Вже північ. Та гості всеж чогось ще сидять. Господарі пробували вже всяких можливих способів, — грала на роялю й співала донька, відтак мама, ба, навіть бабуся пописувалися співом. Нема ради. Гості сидять та й сидять, немов тобі попришивані до стільців.

— «Що робити?» — питає з розпукою приятеля господар.

— «Одна-одніська рада» — каже приятель — «почни збирати гроші на патріотично-добродійні цілі!»

За хвилину не було вже ні одного гостя...

— «Мамусю, чому жінки йдуть до вінчання в білім одягу?»

— «Бачиш, дою, день вінчання — це найщасливіший день життя»...

— «Добре мамусю, а чому ж тоді всі чоловіки в цей день мають чорне, жалобне вбрання?»

Миколу вкусила блоха. Він зловив її та несе обережно до другої кімнати й пускає на волю...

— «Здурів?! Чому не вбів її?»

— «Як же можу я це зробити», відповідає Микола, «коли в її жилах плине моя кров!»

— «Минулого року вжито триста слонів до виробу білярдових куль».

— «Дивись! Яку зручність мають ці звірята!»

— «Як буде множина від слова «міністер?»

— «Міністерва, пане вчителю»...

Радянські консерви.

(Автентичне).

До Парижу прибула велика партія радянських консервів із написами французькою мовою. Коли переклали напис, то прочитали: «Консервоване людське м'ясо».

Біля телефону.

— «Чи вдома пан Гиленко?»

— «Немає. Біля телефону його дружина»...

— «Ой, дуже перепрошую. Я зовсім не одягнений»...

— «Ви кажете — пан професор дуже розсіяний?»

— «Ще й як! Я дав йому свій пас і просив дістати мені візу, а він одразу на нім написав — «дуже добре».

На виставі собак.

— «Чому ти боїшся підійти до цього собаки. Немаж напису, що він кусає».

— «На моїй тещі також нема напису, а як кусає».

— «Що ти, Грицьку, так плачеш?»

— «Все... Микита мене набив, а тепер яблуко за репарацію хоче. Я дав... А він знова бити почав, бо, каже, що це санації починаються»...

— о —

„Руська“ мова (з двома с) на наших землях.

(Автентичне).

Учитель із одного села на Підкарпатті подав до уряду скаргу. Подаємо її тут без змін:

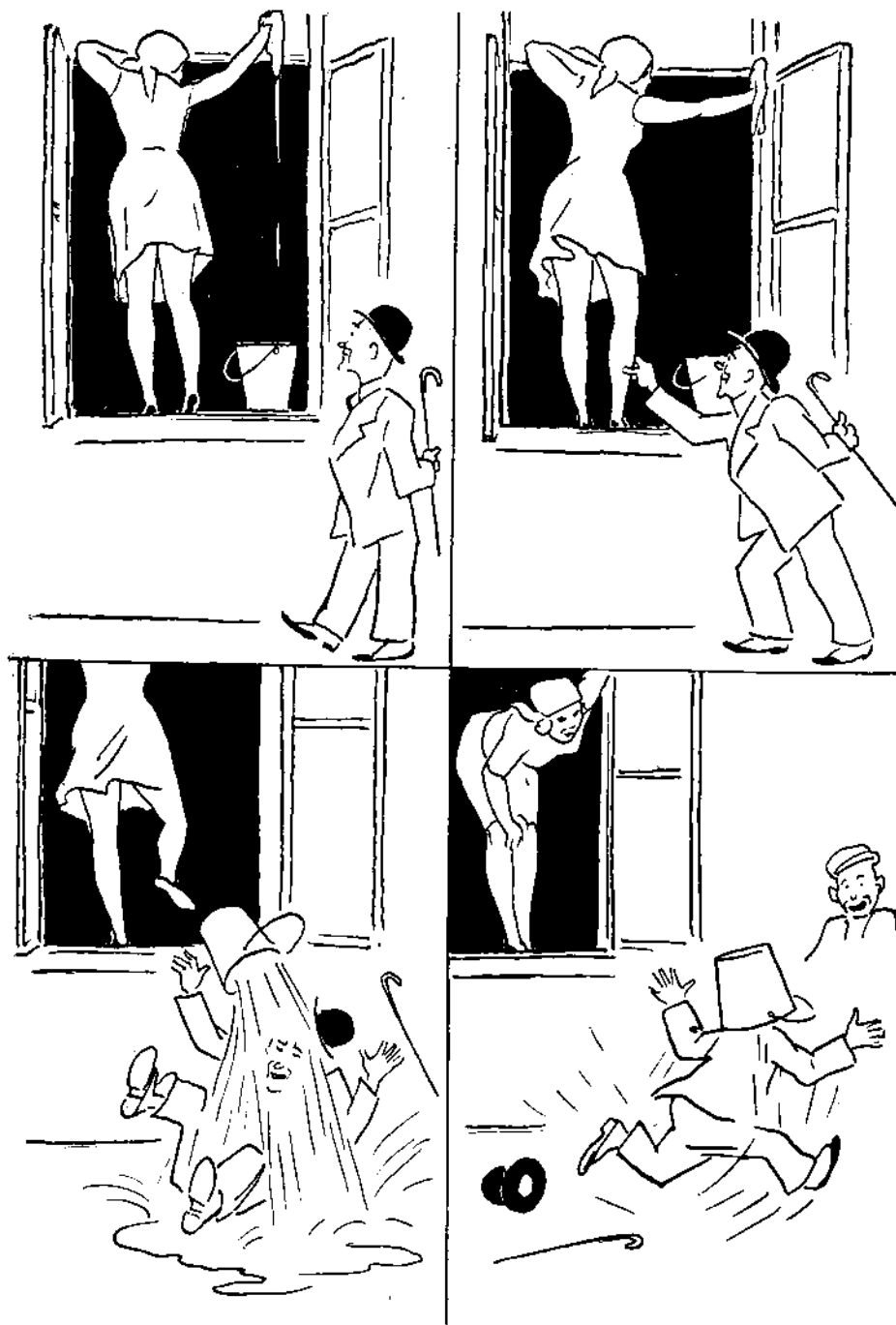
Урядови Округного Начальника.

Иванъ Гомонай свинной пастырь села Макарева для помощи стадного караула такую собаку употребляет, которая слабшую скотину зубома берет за ухо и доти торгаец докѣ скотина совсѣмъ не ослабеть. Такимъ образомъ ужекъ больше убитку издѣлано ередъ свинного стада. Прошлого мѣсяца около 26, 27-го числа мой 2 штуки свиней тоже съ кирвавыми ухами приходили домой, на што я неоднократно возывалъ внимание выше упомянутого пастуха. Сего же мѣсяца 6-го числа собака $\frac{1}{2}$ часть согризла моей свини изъ уха, который убитокъ оцѣненъ на 200 коронъ сѣльскимъ управленіемъ, что и удостоверяется въ приложенномъ удостовереніи. Примѣчается, что предварительно сего дѣла пастухъ мною напомянутъ что ввиду злости сего собаки долженъ сѣ снабдить собачою корзинкою. Кромѣ этого и нижеподписавшее управление повторило напомянаніе на осторожность чому онъ категорически отказался, нижеподписавшийся прошу немедленно приказати названному пастуху чтобы свою собаку без корзинки не употреблялъ для караула такъ какъ она ужекъ великій убитокъ тымъ можетъ увеличити, что въ случан заразненіи избѣсностю все стадо уничтожити. Прошу повторительно посему приказати на осторожность названного пастуха, или жандармской силой дати уничтожить пса.

Місце й дата. С почетомъ

(підпис).

Держ. учитель.

Наші інтерв'ю.

З доручення Редакції «Реняха» відвідав я цілу низку поважних українських громадян із метою взяти їх відношення до нашого журналу.

Першу візиту натурально я зложив панові Беззубові, як старішому репрезентантові Української політичної думки за-гордоном. Пан Беззубів прийняв мене у своїм паризьким кабінеті, сидючи за пляшкою правдивої «старки польської», і любобно гладив варшавські «колючки». Прийняв мене, по правді казати, не дуже прихально й із вели-

ким сумом... (Діло було перед першим і, нізніш про це я довідався, пан Беззуб не був ще певний, чи одержить чергову порцію «злотих»).

Прочитав мені предовгу лекцію про історію українського гумору, про його синтетичність, автентичність, символічність та інші національній прикмети: про повагу до «старшого громадянства» й до святого ідеалу — тонцо. Підкріпився чаркою старки й почав указувати хліби нашого журналу...

— «Ось, молодий чоловіче, хібаж можна так казати про старших... Що ви там пишете»:

«Після визнання совітів на біс Макдональд достав від Леніна

сіфіліс»...

«Поперше, так можна англійців розсердити, а вони в Польщі оп-ляті впливи мають, wraz маршалобі па-кажуть, і кінець Української справі без злотих... А подруге, Ленін та-коже до старшого громадянства нале-жить, а ви своїми сатирами дурний приклад молоді подаєте... Хібаж це гумор?»

— «Ось беріть приклад із «Кольчо-чок — оттам справжній гумор... Тру-ля-ля... Ш. Улігін з дерева по-тично кронить «Р. Н.», щоби не по-сохла, жінки українські у пристой-них карикатурах виведені, як що до нашої партії не належать, а го-ловне — повага до старших, до свого уряду»...

— «Ні, ні... я проти вашого гумо-ру, ліши вже зі своїм сумом зали-щуся».

Я подякував і вплишов, сніваючи популярну шеню:

Трезуб сумний — немов швахи
За годину вже прибоють —
Справа ясна: гроші ляхи
Вже напевно не дають»...

Другим об'єктом свого інтерв'ю об-рав я одного бувшого директора У. П. Р. Директор, не в образі п. Беззубові, прийняв мене дуже при-вільно й обіцяв і надалі постачати нашому сатирикові «злободневний матеріал».

— «Голубчику», відіроважував він мене аж до сходов, «дуже цікавий ваш журнал, дуже... Чого лише мені стільки уваги присвячуєте... Я ж ма-ла людина та й не політикую... Яка там політика... Так, бавимося собі»...

Я обіцяв, що наш журнал більше чинати його не буде аж до того часу, коли він сам не подасть редакції який-небудь цікавий матеріал...

Третю візиту наніс я відомому ре-презентантові ундівської нації П. А. Лібу... Прийняв він не в кабінеті редактора «Старого часу», а в стайні, де порався чогось коло корови...

— «Вибачте, пане редакторе, що приймаю Вас у стайні, але я дуже занятий — все поважні справи»...

— «От бачите! Шукаю правильної орієнтації, бо після того «Переми-ського Голосу» я вже ніякої орієнтації немаю».

— «Але, пане после, це ж корова»...
— «Хіба я не знаю?... От прецінь усі ви молоді політики такі... А ви знаєте, що це є корова в політичній житті? Усе! Ось прийдуть нові ви-бори до сойму, то й побачимо, чи пан Зеленький туди з усіма своїми

З радянських анекдотів.

Дві картини.

I. Гурт людей. Перед ним стоїть радянський урядовець і кричить, що сьогодні нема прийому в комісаріяті. В гурті чути голоси: — «Ви поводитесь із нами немов із худобою!»

II. Кілька штук худоби рад. урядовець не хоче прийняти в рахунок «продналогу». Худоба виявляє своє незадоволення. — «Він поводитьсь з нами так, немов би ми були люди».

Рік 1933 — кінець «п'ятилетки». Двох товаришів опинилися в одному літакові, що уявляє собою приклад «індустріалізації». Один каже до другого — «Чого так квапишся?»

— «Не чув часом, товаришу», відповідає другий, «чи в Києві є на продаж кілька яєць?»

— «Якщо ти не мав нежиту, коли ти півдня пробув на футбольнім полі поміж тими брамками. Можна уявити, який там протяг».

Запитав я шановного пана посла про його відношення до «Репяха». — «Спортивних журналів я, на жаль, часу не маю читати, а ви все про якісь боксерські змагання там пишете... Які там змагання, коли орієнтацію зовсім згубив»...

Проробив я ще цілу низку інтерв'ю... Микита заявив, що вся його опозиція зникла. Давай-Даєвський порадив редакції думати не головою, а тим, чим він сам думає. Та при нагоді позичив у мене 100 корон до... кінця світу. Сенатор розніс «Репях» за статті та малюнки, що були в «Колучках».

Нарешті, дуже обережно і з невеликою тривоگو, зложив я візитку радянському консулові у Львові Делеучинському... Після детального прогляду моєї особи та заповнення півметрової анкети мене привели перед очі цього великого дипломата... Привітав дуже радісно й зараз же запропонував свіжої їкри, що була спродюкована радянськими рибами згідно з планом «п'ятилетки», але дізнавшись, що я приходжу від редакції «Репяха», счинив рейвах, зі стола консула з'явилися автоматично два кулемети, кабінет наповнився «молодцями» в шкрянім одязі й після короткого, але завязаного бою, я опинився на поліції, де пан комісар прочитав мені довгу лекцію про дипломатичну недоторканість представників III. Інтернаціоналі і про користь для Польщі існування сусідньої радянської держави.

Гайдамака.

В Києві витягли з води втопленого. Міліціонер пише звіт: — «На тілі втопленої особи не стверджено ніяких знаків насильства за влітком кількох облігацій індустріальної державної позички»...

Двох торговців їде повз будинок Д. П. У. Один швиденько відвертає очі у протилежний бік. На питання другого — чому так робить, відповідає: — «Знаєте. Не люблю дивитися до майбутнього».

— «Щоб ти не мав нежиту, коли ти півдня пробув на футбольнім полі поміж тими брамками. Можна уявити, який там протяг».

На загальних зборах одного жіночого товариства було дуже неспокійно — всі членкині говорили разом і голова зборів не могла ніяк їх заспокоїти.

Але нараз:

— «Дорога приятелько», кричить вона голосно, «чому ви маєте сьогодні такі бліді губи?»

По тих словах у салі запауувала мовчанка — бо всі члени зборів вийняли люстерка й почали малювати собі губи...

Івась і Оксана мандрують після весілля. Зупинилися в якомусь готелі. Серед ночі Івась мусить вийти з кімнати. Вертаючи він забув число свого покою й довго його шукає. Нарешті! Пробоє відчинити — даремно. Двері замкнені на ключ. — «Мій Боже, думає, яка боязлива моя Оксана». Стукає у двері й каже:

— «Піди відчини, моя голубко... Тут я, твій попугайчик».

Тихо. Івась стукає знову. «Нуж бо відчини, моя ластівко. Небійся — то я твій півничок».

У відповідь на це з покою чути грубий бас:

— «До ста чортів... Чому перешкоджаєте спати порядній людині... Тут є моя спальня, а не пташник!»

З розмов наших шоферів.

— «От знаєте з нами був випадок... Йхали ми з Миколою. Ви знаєте, який із Миколи шофер? Швидкість

— 120 кілометрів за годину, й тут... злітає в нас зпочатку одне заднє колесо, за п'ять хвилин друге... Ми несемося далі..., бо Микола не може відразу спинити мотор... І так ми пронеслися п'ять кілометрів заки зупинилися».

— «Налетіли на дерево?»

— «Ні... на поліцая».

— «Забили його на смерть?»

— «Ні, гірше — записав наше число».

Тріумф техніки.

Оптик: — Вдоволені Ви, пане Маввський, з Вашого нового барометру?

Гість: — Дякую, знаменитий! Від коли його маю, постійно є гарна погода.

Пропаганда.

— В нинішній вік при кождім «гешефті» найголовніше в рекламі, примір: коли качка знесе яйце, ніхто не знає, бо тихо, зате курка коли знесе яйце, то кудкудакає на цілий світ. Який же наслідок? — А той, що за курячими яйцями, само собою зрозуміло, хапаються як за калачами.

Винахід.

До жебрака: — Що? Я вам маю дати щонебудь?! Та від вас несе горілкою!

Жебрак: — Добре, так прощу зачекати, я трохи пройдуся.

В голярні.

Гість: — Алеж бо Ви маєте брудні руки!..

Фріз: — Я це знаю — я сьогодні це ані одному гостеві не мив голову.

Непорозуміння.

Суиружжя посварилося. В кінці вона заявляє:

— Я відїжджаю до своїх родичів!

— Маєш на подорож! — відповідає муж передаючи гроші.

Вона бере гроші, перераховує і звертаючи назад каже:

— Та не вистарчає на поворот!..

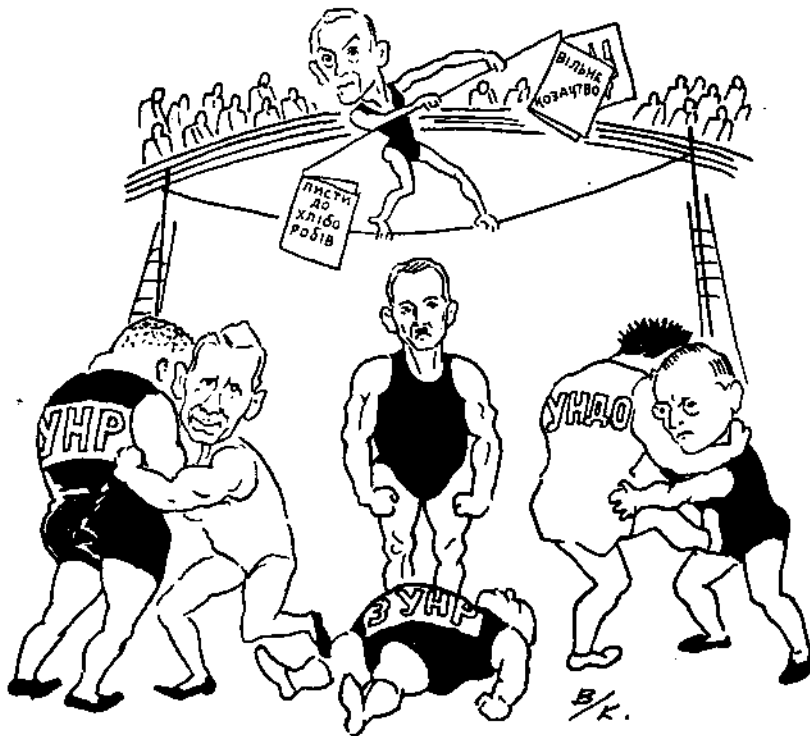
Наслідувати не є жадна штука.

Степан, льокай у одній дуже знанній родині, обслуговуючи раз при обіді спотикнувся і з полумиском у руках упав на долівку.

— Так я також потрафлю — сміється господар.

— Само собою зрозуміло — відповідає Степан — бо Ви вже це на мені бачили.

Виступ спортивного клубу ПРУН.

встановити торговельні зносини з СРСР. Імпорт та експорт розвинувся добре. До ЗУНР імпортується радянські «червонці» та «рад. долари». До СРСР повертається комуністична література, яку «нарид» Зунр одмовляється брати навіть на цигарки. З відкриттям навігації буде вивезений до СРСР цілий склад уряду ЗУНР.

— 0 —

До альбому.

Цілую ручки Вам мадам
За це, що йдете Ви з віком,
І все життя своє віддам:
Не бути Вашим... чоловіком.

Кохання. Місяць. Соловей.
І чуєш сам, як у небогі
У чоловіка, ай, ай, ай,
Ростуть розкидисті вже роги.

Повстання світу.

Кант, викладаючи на Кенігсберзькому університеті філософію, зголосив наприкінці літнього семестру цикль викладів про повстання світу. Декан філософського факультету, маючи на увазі близький кінець шкільного року, попросив Канта до своєї канцелярії і запитав: «Як довго буде тревати Ваш виклад про повстання світу?»

Кант по хвилині надуми відповідає: «Якщо в понеділок зачну, то в суботу скінчу — отже округло шість днів».

«А сегома дня будете відпочивати» — додає декан.

На берлінському двірці.

Подорожуючий, що опізнився до поспішного потягу, який їхав у напрямі Кельна, звертається цілком задиханий до залізничника і питає:

«Чи зловлю ще потяг до Кельна?»
«Це залежить від того, як ви біжите, потяг відіхав перед 5. мину-
тами».

Календар.

Над річкою сидять разом німець, француз і італієць.

— Котрого, власне, сьогодні? — питає хтось з них.

Загальна безрадність — ані календаря, ані часопису під рукою не мають.

На це німець витягає свій портфель, хутко перелічує решту своєї місячної платні й каже:

— Понеділок, двадцять восьмого, шеста година й двацять хвилин, мої панове.

Радіо-телеграфні справи.

ГАЛЬО... ГАЛЬО... ПРАГА. РЕПЯХ.

Прага-Подєбради. Відбулося засідання 258. надзвичайного заїзду Спеціаль-комічної партії. Прийнято цілий ряд надзвичайно важливих постанов, а саме:

1. Кожний спеціаль-комік є подвійна величина. Як член с.-к. партії він мусить підпорядковуватися всім директивам П. інтернаціоналі й вести завзяту боротьбу з узурпацією та хлібодством Андрюшуряду. Як приватна особа (окрема) має право й навіть обов'язок визнавати й підняти власним лобом Андрюшуряд і одержувати за це відповідну нагороду лише не в польській валюті та не в векселях на цю валюту. Партія с.-к. за всі вчинки цієї окремої половини свого члена не відповідає.

2. Кожний член партії може брати участь, як у партійних зїздах із програмом П. інтернаціоналі, так і в «зїздах» із програмом Беззуба.

3. Констатовано величезний зріст партії. Так «Зміновіхнувші» члени партії поповнились цілою родиною, що полізла у с.-к. партію через селоспільку. Вони сформували вже нову секцію на провінції на зразок міністерських тарновських департаментів: папа, мама, Буба та я. З нагоди свята готель Централь, де засідав заїзд, переіменовано в «Бельведер», а

його комендантом призначено «товариша інженера Коротенького» з титулом «напів-ексцеленція».

Прага. Помічено енергійну підготовку армії УНР до чергової весняної інтервенції. Авто-кольона армії вирушила в невідомому напрямі.

Варшава. Подав до демісії кабінет Бартеля. У президента зв'язку з тим відбулася довірочна нарада Пільсудського з Ч. Ботаровим. Передбачається новий кабінет у складі: Бартель, Пільсудскі, Андрюша, Чеботарів. Аліїв пропонує УНДО-ві, за прикладом французьких радикалів, узяти участь у новій владі. Почалася передвиборча компанія на Волині. Надіслано там 200 кіл ікри та три вагони злоти (векселями).

Париж. Повномочний представник республіки Р. Н. У. пан міністер Л'єгін зложив візиту швейцарові англійського посольства для обміркування чергового проекту інтервенції.

Варшава. Відбулося чергове засідання кабінету міністрів. Уряду Андрюшівської Рідної Публіки для обміркування тез погодження з польським представником Чеботаровим та для відшукування способу покрити дефіциту в бюджеті республіки у зв'язку зі зменшенням польської субвенції та зниженням курсу злого за-кордоном.

Берлін. Урядові ЗУНР вдалося

Кажуть.

Ще одна віточка зайва тут, одрізати її!

Один молодий письменник написав роман не дуже то добрий. Видавець погодився видати цей роман, але не хотів витратити ще гроші на його рекламу, бо не сподівався від того великих зисків. Тоді автор рішив сам собі розрекламувати свій твір.

І ось у кількох часописах появилися такі анонси: «Молодий мільйонер, добре збудований, добре вихований, великий спортсмен і добрий музикант, спокійного характеру, бажає одружитися й шукає знайомства з молодю дівчиною, що вповні відповідає б прикметам героїні роману «Він поборов любов».

За чотири дні цілий наклад роману був випроданий.

Будда казав: «Природу жінки годі збагнути, як годі передбачити шлях риби, що плаває в океані. Бережіться ж, молодці, жіночих хитрощів, бо в жінки брехня — це правда, а правда — брехня».

Жінка перечитала це і злісно каже своєму чоловікові:

— «От мавш... Хіба я кажу неправду, що потребує вже весняного капелюха»...

Що неправдою є, буцім то «андрушівці» одержують од пільсудчиків «злоті», але правдою є, що вони пільсудчикам за ці злоті вірно служать...

Що неправдою є, буцім то «ікроїди» кохають консула Л. Ангчинського та радянську владу, але правдою є, що вони кохають «зерністую ікру» й готові за неї служити чортові...

Що неправдою є, буцім то селяне повстають проти радянської влади, але правдою є, що вони від тієї влади тікають аж на чужину.

Що неправдою є, буцім то Петрушевич сидить на радянських хлібах, але правдою є, що радянцям він зі своєю зграєю вірно служить навіть без хліба, лишень за доллари.

Що неправдою є, буцім то радикали звюхалися з комуністами, але правдою є, що вони нічого не роблять.

Що неправдою є, буцім то «андрушівці» купили майже всі акції УНДА, але правдою є, що дехто з УНДА ці акції продати не відмовляється.

Порадив собі.

Одному супружжю, яке згрішило, при сповіді п. отець укладає за покуту, аби насипали до обуви гороху і так одбули прощу до одного з далеких соборів.

В назначений день вибралися вони на прощу. По дорозі жінка нарікає від болю, стогне, а чоловік ні. Жінка питає чоловіка, як це так, що він цілком спокійно йде, а вона терпить такий біль.

— А від чого я мавби болі? — каже він.

— Та від гороху ж! Хіба ти не весив до чобіт гороху?! —

— Я то його всипав, але варений...

Жінка до чоловіка:

— Колиб так не дай Господи, з нас хтось помер, то я перебираюся на село.

— о —

Од наших читачів:

Працюймо трудімся
В усіх вільних днях,
Підпоруймо всі
Наш славний «Репях».

Ю. Вірленко.

Від адміністрації.

Надумалися ми зробити найцікавіший жарт: зажадати від шановних п-ів передплатників та кольпнортів гроші за першу ¼ року.

„Репях“.

«Репях» — ціляється до всього видатного, шкідливого, смішного, що є в політичній і громадській житті України та іншого світу.

«Репях» — виходить тимчасом, до евакуації комуні з Києва, в Празі.

«Репях» — постачають матеріалом всі українські громадяне; одні фотографують — другі позують.

Надіслані праці гоноруються всі: Вдалі редакцією «Репях», а невдалі московським Держбанком та П. К. О.

Матеріали всі містяться: або в журналі, або в коші.

Хлопці!

Чи є порох
в порохівницях?

Чи не вмер ще
козацький гумор?

Шліть: вірні, жарти, малюнки, оповідання...

Сміх є запорукою здоров'я.

Сміх є лишню зброєю проти всього шкідливого і злого.

Купуй, читай, розповсюджуй «Репях»!

Редакція — «Репях».

Репях виходить два рази вмісяць. Передплата вносять: В ЧСР.: піврічно — 32 Кš, чвертьрічно — 17 Кš, поодинокє число — 3 Кš. На Західних Землях і в Польщі: піврічно — 8 зл. п., чвертьрічно — 4.50 зл. п., поодинокє число — 0.80 зл. п. В Німеччині: піврічно — 4 мр., чвертьрічно — 2.20 мр., поодинокє число — 40 пфеніків. В Австрії: піврічно — 6.50 шіл., чвертьрічно — 3.50 шіл., поодинокє число — 80 гроші. Краї Латинської Унії: піврічно — 25 фр., чвертьрічно — 14 фр., поодинокє число — 2.50 фр. В Югославії: піврічно — 60 дін., чвертьрічно — 35 дін., поодинокє число 4 дін. В Болгарії: піврічно — 130 лев., чвертьрічно — 70 лев., поодинокє число — 15 левів. Інші краї: піврічно — 1 дол., чвертьрічно — 0.60 дол., поодинокє число — 10 ам. центів.

Vydavateľ: Dr. Demčuk Dmytro, Praha XII., Lucemburská, 30, č. d. 18. Poštovní adresa: Repiach. Praha XII., poštovní schránka č. 39. Odpovědný redaktor: Dr. Nyžankovský Stepan. Novinová sazba povolena fed. p. a t. čís. 36464-VII-1930. — Друкарня «Legiografie», Vršovice, Sámova č. 665.